

KDYŽ JSEM TĚ VIDĚLA NAPOSLEDY

THRILLER

LIV
CONSTANTINE

Když jsem tě viděla naposledy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Liv Constantine
Když jsem tě viděla naposledy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

LIV
CONSTANTINE

KDYŽ JSEM
TĚ VIDĚLA
NAPOSLEDY

2019

PRO ÚTERNÍ DÁMY:

Ginny

Ann

Angie

Babe

Mary

Santhe

Stellu

Jedinečné vzory přátelství a oddanosti.

Moc nám chybíte.

PROLOG

Ječela a snažila se vstát, ale místnost se s ní točila. Znovu se posadila, zhluboka dýchala a pokoušela se soustředit. Může nějak uniknout? *Mysli.* Zvedla se na roztřesených nohách. Oheň se šířil, pohlcoval knihy a fotografie. Padla na všechny čtyři, pokoj se zatím plnil hustým dýmem. Když už byl vzduch příliš zakouřený, přetáhla si přes ústa tričko, kašlala a sunula se po podlaze k hale.

„Pomoc!“ skřehotala, přestože věděla, že nablízku nikdo není. Nepanikař, nabádala se. Musí se pokusit uklidnit, šetřit kyslíkem.

Takhle nemůže umřít. Kouř zhoustl tak, že viděla jen pár centimetrů před sebe, horké plameny se po ní natahovaly a chystaly se ji pohltit. Nezvzládnou to, pomyslela si. Hrdlo měla rozdrásané a v nose ji páliło.

Z posledních sil se sunula ke vstupní hale, kde zůstala ležet a vyčerpaná lapala po dechu. Hlava se jí točila, ale chladná mramorová podlaha jejímu tělu ulevovala, a tak ke studenému povrchu přitiskla i tvář. Teď si může zdřímnout. Zavřela oči a vnímala, jak umdlévá, až všechno zčernalo.

Jen před pár dny Kate přemítala, co má koupit matce k Vánocům. Nemohla tušit, že namísto výběru dárku jí bude obstarávat rakev. Mlčky a otupěle seděla, zatímco nosiči s rakví pomalu postupovali ke dveřím zaplněného kostela. Otočila se, protože zaznamenala náhlý pohyb. A tehdy ji zahlédla. Blaire dorazila. Opravdu dorazila! Rázem jako by Katina matka neležela v rakvi a nebyla obětí brutální vraždy. V hlavě se jí vynořil úplně jiný obrázek – rozesmáté matce vlají vlasy ve větru, bere za ruku Blaire a Kate a všechny tři utíkají přes horký písek do oceánu.

„Jsi v pořádku?“ zašeptal Simon. Kate na svém lokti vnímala manžellovu dlaň.

Když se pokusila promluvit, přemohly ji emoce, a tak jen přikývla a zauvažovala, jestli viděl Blaire i Simon.

Po bohoslužbě se dlouhé procesí aut přesouvalo na hřbitov snad hodiny, takže Kate nepřekvapilo, že jakmile všichni dorazili, lemovala auta celý hřbitov. Kate, její otec a Simon se posadili, zatímco ostatní truchlící pomalu zaplňovali prostor kolem hrobu. Navzdory jasné obloze poletovalo vzduchem pár sněhových vloček, předzvěst následujících zimních dní. Kate zpoza tmavých brýlí pátrala ve tvářích a dumala, zda je mezi přítomnými i vrah. Stáli tu cizí lidé – cizí alespoň pro ni – i staří přátelé, které léta neviděla. Jak tak pátrala v davu, spočinula pohledem na vysokém muži a drobounké bělovlasé ženě vedle něj. Jakeovi rodiče. Neviděla je od jeho pohřbu, který byl až do dneška nejhorším dnem jejího života. Ve tvářích měli kamenný výraz a hleděli přímo před sebe. Zafala pěsti, odmítala se znovu poddat bolesti a pocitům viny. Zoufale si ale přála, aby si

mohla s Jakem promluvit, vyplakat se na jeho rameni, v jeho objetí.

Obřad na hřbitově byl naštěstí požehnaně krátký. Když spouštěli rakev do hrobu, Katin otec, Harrison, jen nehnutě stál a zíral na to. Kate mu stiskla dlaň, ale otec ještě chvíli s nečitelným výrazem hleděl do jámy. Najednou vypadal mnohem starší než na osmašedesát let, hluboké vrásky kolem úst se zdály nápadnější. Kate rázem přemohl žal a musela se opřít o jednu ze skládacích židlí, aby se neskácela.

Lilyina smrt zanechá v jejich životech neskutečné prázdno. Byla pevným středem, okolo něhož se rodina točila, organizátorkou Harrisonova života. Zajišťovala a řídila jejich nabitý společenský kalendář. Byla to elegantní žena, výsledek ohromného bohatství Evansovy rodiny, a od dětství ji učili, že jmění ji zavazuje splácet dluh komunitě. Lily zasedala v několika dobročinných výborech a řídila vlastní charitativní organizaci – Evans-Michaelsovu rodinnou nadaci, která udělovala granty organizacím pomáhajícím obětem domácího násilí a zneužívaným dětem. Kate léta sledovala, jak matka předsedá výboru, neúnavně shromažďuje peníze, a dokonce osobně pomáhá ženám, které se dostaly do azylového domu. A přesto Lily vždycky byla k dispozici i jí. Jistě, měla chuť, ale Lily ji každý večer ukládala do postele, nikdy si nenechala ujít žádnou školní akci, utírala jí slzy a oslavovala s ní všechny úspěchy. Být Lilyinou dcerou působilo v jistém smyslu až děsivě – zdálo se, že dělá všechno sama s neuvěřitelnou grácií a lehkostí. Uvnitř ji však poháněla cílevědomá síla a Kate si někdy představovala, jak matka za dveřmi ložnice konečně povolí vzpřímený postoj a uvolní své dokonalé chování. Slíbila si, že jestli někdy bude mít děti, stane se jim podobnou matkou.

Kate se do otce zavěsila a vedla ho pryč od baldachýnu, kde se v chladném vzduchu vznášela příliš silná vůně skleníkových růží a lilií. Se Simonem po druhém boku zamířila k čekající limuzíně. S úlevou vklouzla do polstrované temnoty auta a vyhlédla z okénka. Zatajila dech, když si všimla Blaire stojící osamoceně se sepjatýma rukama. Musela se ovládat, aby okénko nestáhla a nezavolala na ni. Nemluvíly spolu už patnáct let, ale při pouhém pohledu na ni měla pocit, jako by se rozešly včera.

Dům Simona a Kate ve Worthington Valley byl jen kousek od hřbitova, ovšem stejně nepřicházelo v úvahu, že by se pohřební hostina konala v domě Lily a Harrisona, tedy zrovna tam, kde Lily zemřela. Otec se tam nevrátil od onoho večera, kdy objevil tělo své manželky.

Jakmile dorazili, Kate spěchala před ostatními ke dveřím, protože chtěla strávit pár okamžiků s dcerou, než začnou do domu proudit lidé. Rychle vyběhla po schodech do patra. Simon s Kate se shodli, že pro jejich dcerku, za chvíli pětiletou, bude lepší, když ji ušetří traumatického pohřbu, ale teď ji Kate chtěla vidět.

Lily byla nadšená, když jí Kate oznámila, že je těhotná. Annabelle zbožňovala od chvíle jejího narození a zahrnovala ji bezbřehou pozorností. Smála se a říkala: „Já ti můžu rozmazlovat. Na tobě je, abys ji vychovávala.“ Kate uvažovala, jestli si Annabelle na babičku bude za pár let pamatovat. Při té myšlence se zapotácěla, chodidlo jí sklouzlo z posledního schodu, ale pevně sevřela zábradlí u podesty a zamířila do dětského pokoje.

Když nakoukla dovnitř, Annabelle si spokojeně hrála s domečkem pro panenky a zdála se blaženě vzdálená od tragických událostí posledních dnů. Kate vstoupila a chůva Hilda zvedla hlavu.

„Mami!“ Annabelle vstala, rozběhla se ke Kate a objala ji kolem pasu. „Stýskalo se mi.“

Kate si přitáhla dcerku do náručí a přitiskla se k jejímu krku. „Taky se mi stýskalo, miláčku.“ Usadila se do houpacího křesla a vzala Annabelle na klín. „Chtěla bych si s tebou promluvit a pak spolu půjdeme dolů. Vzpomínáš, jak jsem ti říkala, že babička odešla do nebe?“

Annabelle na ni vážně pohlédla. „Ano,“ odpověděla s roztřesenou bradičkou.

Kate prstem projela holčičiny kudrny. „Dole je spousta lidí. Přišli sem, aby nám řekli, jak moc měli babičku rádi. Že je to od nich hezké?“

Annabelle přikývla, oči měla doširoka otevřené a ani nemrkla.

„Chtějí, abychom věděli, že na ni nikdy nezapomenou. My také ne, že?“

„Já chci babičku vidět. Nechci, aby byla v nebi.“

„Ale zlatíčko, slibuju, že ji zase uvidíš. Jednoho dne se s ní zase setkáš.“ Přivinula Annabelle k sobě a snažila se potlačit vlastní slzy. „A teď půjdeme dolů a všechny pozdravíme. Jsou moc hodní, že sem k nám dneska přišli. Můžeš jít se mnou a přivítat dědečka a naše přátele a pak si jít zase nahoru hrát. Ano?“ Kate se zvedla, vzala Annabelle za ruku a kývla na Hildu, která se vydala za nimi.

Dole se prodíraly přes zástupy smutečních hostů a po čtvrt hodině Kate požádala Hildu, aby vzala Annabelle zpátky do pokojíčku. Dál už hosty obcházela sama a se všemi se zdravila, ovšem žalem se jí trásly ruce a vyrazela ze sebe dech, jako by se jí v davu nedostávalo vzduchu. Obývací pokoj byl přeplněný lidmi.

Na druhé straně místnosti postávaly, Harrisonovi nablízku, Selby Haywoodová a její matka Georgina Hathawayová. Při pohledu na ně Kate zaplavila nostalgie. Tolik pěkných vzpomínek – léta na pláži z dob, kdy byly se Selby dětmi, cákání v příboji a stavění hradů z písku pod dohledem jejich matek. Georgina patřila k matčiným nejlepším přítelkyním a obě ženy se vždycky radovaly, že i z jejich dcer se staly dobré kamarádky. Bylo to ovšem odlišné přátelství než to, které pojilo Kate s Blaire. Se Selby je daly dohromady matky, ale Kate a Blaire se našly samy. Od začátku si padly do oka, jako by mezi nimi panovalo zvláštní porozumění. Kate si dokázala u Blaire vylít srdce tak, jak to se Selby nikdy nedovedla.

Otočila se, protože ucítla na lokti čísi dlaň, a rázem se ocitla tváří v tvář ženě, která jí během mnoha důležitých let byla téměř sestrou. Zhroutila se Blaire do náručí a vzlykala.

„Ach, Kate, pořád tomu nemůžu uvěřit.“ Blaire k sobě Kate tiskla a na uchu cítila její horký dech. „Měla jsem ji moc ráda.“

Kate se po chvíli odtáhla a vzala Blaireiny dlaně do svých. „Ona tě taky milovala. Jsem tak ráda, že jsi tady.“ Katiny oči se znovu zalily slzami. Po všech těch letech odcizení působilo přízračně vidět Blaire tady, ve svém domě. Kdysi jedna pro druhou tolik znamenaly!

Blaire se skoro nezměnila – dlouhé hnědé vlasy jí splývaly v hustých vlnách, zelené oči stále zářily a náznak jemných vrásek od smíchu byl jediným důkazem uběhlého času. Blaire vždycky vypadala stylově, ale teď byla štíhlá a přepychově oblečená, jako by patřila do jiného, daleko atraktivnějšího světa. Pochopitelně, stala se z ní

slavná spisovatelka. Kate zaplavila vděčnost. Potřebovala Blaire povědět, jak moc pro ni znamená, že dorazila, že je součástí její minulosti, na niž má spoustu krásných vzpomínek, a že ona více než kdokoli z ostatních přátel chápe hrůzu téhle ztráty. Rázem si připadala o něco méně osamělá.

„Moc pro mě znamená, že jsi tady. Mohly bychom jít jinam a promluvit si v soukromí?“ zeptala se Kate váhavě. Nebyla si jistá, co jí Blaire odpoví, jestli vůbec bude ochotná mluvit o minulosti, ale sama si v tuto chvíli nepřála nic jiného.

„Jistě,“ pronesla Blaire okamžitě.

Kate ji zavedla do knihovny, kde se usadily do hluboké kožené pohovky. Po krátkém tichu promluvila: „Vím, jak pro tebe muselo být těžké sem přijet, ale nemohla jsem ti nezavolat. Moc děkuji, že jsi dorazila.“

„Pochopitelně jsem musela přijet. Kvůli Lily...“ Blair se krátce odmlčela a dodala: „A kvůli tobě.“

„Je tu i tvůj manžel?“ zeptala se Kate.

„Ne, nezvládl by to. Je na cestách kvůli nové knize, ale chápe, že já jsem jet musela.“

Kate zavrtěla hlavou. „Jsem tak vděčná, že jsi tady. Matka by to cítila taky tak. Nelíbilo se jí, že jsme se nikdy neusmířily.“ Sevrhla v dlani kapesníček. „Hodně na tu hádku myslím, na všechny hrozné věci, co jsme si řekly.“ Vzpomínky se valily zpátky a plnily ji lítostí.

„Nikdy jsem neměla zpochybňovat tvé rozhodnutí, že si vezmeš Simona. Bylo to špatné,“ pronesla Blaire.

„Byly jsme tak mladé... a tak bláhové, když jsme dovolily, aby nás to rozdělilo.“

„Ani nevíš, kolikrát mě napadlo ti zavolat a promluvit si o tom, ale vždycky jsem se bála, že bys zavěsila,“ řekla Blaire.

Kate se podívala na papírový kapesníček, který mezitím roztrhala na kousky. „Taky jsem ti chtěla zavolat, ale čím déle jsem čekala, tím to bylo těžší. Nemůžu uvěřit, že někdo musel zavraždit matku, abych to konečně udělala. Ale ona by měla radost, kdyby nás viděla pohromadě.“ Lily jejich hádku hrozně rozčílila. Během let o tom s Kate opakovaně mluvila a snažila se ji přimět, aby Blaire nabídla olivovou ratolest. Teď Kate své paličaté zatvrzelosti litovala.

Zvedla zrak. „Nechce se mi věřit, že už ji nikdy neuvidím. Její smrt byla tak brutální! Jenom z pomýšlení na to, co se stalo, se mi dělá zle.“

Blaire se naklonila blíž. „Je to příšerné,“ prohlásila a Kate vycítila v jejím hlase lehce tázavý tón.

„Nevím, kolik jsi toho slyšela – já se novinám vyhýbám,“ začala. „Táta se v pátek večer vrátil domů a našel ji.“ Hlas se jí třásl a musela polykat vzlyky.

Blaire vrtěla hlavou, ale mlčky nechala Kate pokračovat.

„Byla v obýváku... Ležela na podlaze, hlavu... Někdo jí rozbil hlavu.“ Kate polkla.

„Myslí si policie, že to bylo vloupání?“ zeptala se Blaire.

„Bylo tam rozbité okno, ale žádné další známky násilného vniknutí.“

„A mají nějakou představu, kdo to mohl udělat?“

„Ne. Zbraň se nenašla, i když hledali všude. Mluvili se sousedy, ale nikdo nic neslyšel ani si nevšiml ničeho neobvyklého. Jenomže víš, jak je dům mých rodičů odlehlý – nejbližší sousedé bydlí čtvrt míle od nich. Koroner prohlásil, že zemřela někdy mezi pátou a osmou.“ Kate si propletla prsty. „Nemůžu snést představu, že jsem se tady věnovala každodenním maličkostem, zatímco mi vraždili matku.“

„Nemohla jsi to tušit, Kate.“

Kate přikývla. Věděla, že má Blaire pravdu, ale na jejích pocitech to nic neměnilo. Zatímco ona si dělala šálek čaje nebo četla dceři pohádku na dobrou noc, její matku někdo brutálně připravil o život.

Blaire se zamračila a přikryla dlaní tu Katinu. „Nechtěla by, abys o tom takhle přemýšlela, to přece víš, ne?“

„Chyběla jsi mi,“ vzlykala Kate.

„Teď jsem tady.“

„Díky.“ Kate posmrkla. Znovu se objaly, Kate se k Blaire tiskla, jako by byla záchranným kruhem, který jí zabráni utopit se v hlubokém a příšerném žalu. Když opouštěly místnost, Blaire se zarazila a tázavě se na Kate podívala.

„V kostele byli Jakeovi rodiče?“

Kate přikývla. „Překvapilo mě to. Myslím ale, že k nám domů nešli. Asi jen chtěli vzdát úctu matce a pak odjeli.“ Opět se jí stáhlo hrdlo. „Nemůžu jim vyčítat, že se mnou nechtěli mluvit.“

Blaire chtěla něco říct, ale pak na Kate jen smutně pohlédla a znovu ji objala.

„Asi bych se teď měla vrátit zpátky k hostům,“ pronesla Kate.

Zbytkem dne proplula jako v mlze. Jakmile všichni odešli, Simon se zavřel v pracovně, aby vyřešil nějakou pracovní krizi, zatímco Kate se bezcílně potulovala z pokoje do pokoje. Zoufale toužila, aby už všichni zmizeli a ona měla den matčina pohřbu za sebou, ale dům jí teď připadal přízračně tichý. Zdálo se jí, že kamkoli se podívá, leží tam nějaké kondolence nebo květiny.

Nakonec se posadila na pohovku ve studovně, opřela si hlavu a zavřela oči, ztrhaná a smutná. Málem usnula, ale oči hned zase otevřela, jakmile na boku ucítila vibrace. Telefon v kapse šatů. Vytáhla přístroj, palcem ho odemkla a namísto jména volajícího uviděla jen Skryté číslo. Přečetla si došlou zprávu.

Jaký krásný den na pohřeb. Líbilo se mi pozorovat tě, jak sleduješ ukládání matky do země. Překrásnou tvář jsi měla skvrnitou a opuchlou od pláče. Bylo hezké sledovat, jak se ti svět rozpadá. Jestli si teď myslíš, že jsi smutná, tak jen počkej. Až s tebou skoncuji, budeš si přát, aby dnes pohřbili tebe.

To má být nějaký zvrácený vtip?

Kdo to je? natukala a čekala na odpověď, ale ta nepřicházela. S divoce bušícím srdcem vystřelila ze židle, vyběhla z místnosti a sípavě ze sebe vyrážela dech. „Simone!“ zaječela a dál lapala po dechu. „Zavolej policii.“

Blaire se zařadila do dlouhé řady aut mířících na hostinu do Katinu domu a zaplavil ji hluboký smutek. Připadalo jí nemožné, že je Lily mrtvá, a ještě nemožnější, že se stala obětí vraždy. Proč by chtěl někdo zabít někoho tak laskavého a milujícího, jako byla Lily Michaelsová? Blaire potlačila slzy, které se jí celé dopoledne draly do očí. Sevřela volant, zhluboka se nadechla a přinutila se zůstat v klidu. Pokračovala alejí po příjezdové cestě ke Katinu a Simonovu elegantnímu sídlu, kde ji uvítala parkovací obsluha. Zastavila maserati, vystoupila a podala klíčky mladíkovi v uniformě.

Kamenný dům stál na pahorku nad loukou, která se svažovala k rozlehlým stájím s výběhem. Je to země koní, místo konání světově proslulého Marylandského loveckého poháru. Blaire nikdy nezapomene, jak se jednoho slunného dubnového dne v doprovodu Kate a jejich rodičů poprvé zúčastnila závodů. Vzrušený dav se shromáždil kolem aut a malých stanů, postával s koktejly v rukou a čekal, až bude po všem. Blaire byla nováček, lekce jízdy na koni začala brát až v Mayfield School, ale Kate se v sedle prakticky narodila. Během lekcí jízdy se Blaire poučila, že závody přes dřevěné překážky se podobají steeplechase. Fascinovaně sledovala, jak jezdcí na koních zdolávají dřevěné ploty vysoké aspoň pět stop. Lily byla toho dne ve výborné náladě, rozkládala na překrásný květovaný ubrus přehozený přes skládací stůl hostinu, již připravila do proutěného piknikového koše. Vždycky dělala všechno s grácií a elegancí. Teď je pryč a Blaire je součástí davu truchlících, kteří proudí do domu Kate a Simona.

Blaire byla ze setkání s dávnou přítelkyní nervózní, ale v momentě, kdy se k ní přiblížila, se jí vrátily všechny staré emoce. Kate ji

dokonce zatáhla stranou, aby si mohly promluvit z očí do očí, a podařilo se jim ukrást pro sebe chvíli, kdy mohly pro Lily truchlit společně. Blaire se rozhlédla a pomyslela si, že dům je stejně velkolepý jako ten, v němž Kate vyrostla. Bylo pořád obtížné spojit si obrázek bezstarostné třiaadvacetileté dívky, již Blaire znávala, s paní tohoto působivě formálního sídla. Doslechla se, že Simon jako architekt dům vyprojektoval a postavil tak, aby působil historicky. Simon určitě nebude rád, že je Blaire zpátky. Ne, že by jí na jeho názoru záleželo. Byla rozhodnutá sejít se znovu s přáteli, které neviděla léta, a vytlačit ho z mysli.

Knihovna, kolem níž prošla cestou do pokoje, ji přiměla zastavit se a zdržet. Táhl se přes dvě patra a celou jednu stěnu místnosti tvořila vysoká okna. Tmavé dřevěné stěny a stropy se ve slunečním svitu leskly a do mezipatra plného dalších knih se vinulo točité dřevěné schodiště. Ke starobylé atmosféře pokoje přispíval tmavý perský koberec a kožený nábytek, jednalo se proto o prostor, kde se čtenář mohl nechat přenést zpět v čas. Blaire měla nutkání vylézt po schodech, přejet rukou po mohutném dřevěném zábradlí a ztratit se v knihách.

Namísto toho však pokračovala do rozlehlého obývacího pokoje, kde nyní procházeli číšníci s tácy plnými předkrmů a bílého vína. Místnost byla ohromná a plná světla, takže sice nepůsobila útulně, zato příjemně. Blaire neunikl vysoký strop se spleťtým štukováním ani originální malby na stěnách. Stejná díla si pamatovala z domu Katiných rodičů, vyzařovala z nich hladká patina stárí a bohatství. Podlahu ze širokých prken pokrýval ohromný orientální koberec tmavě kaštanové a modré barvy. V jednom rohu si všimla roztřepeného okraje a na několika místech jí připadal trochu ošoupaný. Jistě, usmála se pro sebe trpce, nejspíš už se v rodině dědí dlouhá léta.

Pohlédla přes místnost na neohrabaného muže, který postával u baru, a upoutal ji motýlek na jeho košili. *Kdo si vezme na pohřeb motýlka?* Nikdy si nezvykla na to, jak jsou jimi v Marylandu posedlí. Dobře, možná v přípravných kurzech na vysoké, ale pro dospělé muže by měl být vyhrazen jen pro formální příležitosti. Věděla, že její někdejší přátelé by s tím nesouhlasili, ale co se týkalo jí, patřily motýlky jenom na komiksové postavičky nebo klauny. Jakmile se

ovšem podívala muži do tváře, hned jí došlo, kdo to je. Gordon Barton. Ve škole byl asi o jeden nebo dva ročníky výš a v dospívání se za Kate táhl jako ztracené štěně. Býval to podivínský, skoro děsivý kluk, při rozhovoru na ni vždycky dlouho civěl, až musela přemýšlet, co se mu asi honí hlavou.

Zachytil její pohled a přešel k ní.

„Ahoj, Gordone.“

„Blaire. Blaire Norrisová.“ Přimhouřené oči postrádaly jakoukoli vřelost.

„Teď jsem Barringtonová,“ upozornila ho.

Vytáhl obočí. „Aha, to je pravda. Vdala ses. Musím uznat, že ses celkem proslavila.“

Ve skutečnosti jí na něm nijak nezáleželo, ale uznání jejího literárního úspěchu ji přesto potěšilo. Gordon býval vždycky upjatý a nadřazený a díval se na ni skrz prsty.

Zavrtěl hlavou. „Je hrozné, co se stalo Lily, opravdu hrozné.“

Znovu cítila slzy v očích. „Je to děsivé. Pořád tomu nemůžu uvěřit.“

„Jistě. Všichni jsme pochopitelně v šoku. *Vražda* a tady, to je něco nemyslitelného.“

Místnost byla plná lidí, kteří se seřadili, aby vyjádřili Kate a jejímu otci soustrast. Oba stáli u krbu a vypadali jako v transu. Harrison měl popelavou pleť a nepřítomným pohledem zíral přímo před sebe.

„Omluv mě, prosím,“ požádala Blaire Gordona. „Ještě jsem neměla příležitost promluvit si s Katiným otcem.“ Zamířila ke krbu. Než dorazila na místo, pohltil Kate dav, ale Harrison vykulil oči, jakmile se přiblížila.

„Blaire.“ Hlas měl vřelý.

Vklouzla mu do náručí a on ji pevně objal. Vůně jeho kolínského přenesla zpátky v čas, takže bolestně litovala všech roků, které jim utekly. Když se narovnal, vytáhl z kapsy kapesník, otřel si tvář a několikrát si odkašlal, než dokázal promluvit.

„Má překrásná Lily. Kdo mohl něco takového udělat?“ Hlas se mu zlomil a trhl sebou, jako by ucítil fyzickou bolest.

„Je mi to tak líto, Harrisone. Slovy nedokážu vyjádřit...“

Oči se mu zase zamžily, pustil jí dlaň a mačkal kapesník, až z něj byla jen kulička. Než stačila Blaire říct cokoli dalšího, přirážovala k nim Georgina Hathawayová.

Blaire byla zklamaná, z té rodiny neměla nikdy ráda matku, ani dceru. Kdesi zaslechla, že Georgina ovdověla, když Bishop Hathaway zemřel na komplikace spojené s Parkinsonovou chorobou. Ta zpráva ji překvapila, Bishop byl vždycky energický muž, atletický a svalnatý, s tělem běžce. Býval duší každého večírku a odcházel vždy jako poslední. Musela pro něj být muka, když sledoval, jak mu přestává fungovat tělo. Vždycky si říkala, co asi viděl na Georgině, která byla sebestřednější než pověstný Narcis.

Když žena položila dlaň na Harrisonovo rameno, vzhlédl a ona mu podala skleničku naplněnou jantarovou tekutinou, nejspíš bourbonem, který míval odjakživa nejraději. „Harrisone, drahousku, to ti uklidní nervy.“

Beze slova si od ní sklenku vzal a dal si pořádný doušek.

Blaire neviděla Georginu Hathawayovou přes patnáct let, ale vypadala pořád skoro stejně, na smetanové pleti byste nenašli vrásku, bezpochyby díky zásahu zkušeného plastického chirurga. Stále nosila vlasy v elegantním chlapeckém účesu a černý hedvábný kostýmek jí moc slušel. Ze šperků zvolila pouze jednoduchou šňůru perel kolem bílého krku a exkluzivní, smaragdy a diamanty posázený snubní prsten, který snad nikdy nesundávala.

Georgina se na Blaire neupřímně usmála. „Blaire, to je ale překvapení, že tě tady vidím. Netušila jsem, že jste s Kate pořád v kontaktu.“ Neustále mluvila jako postava z filmu ze čtyřicátých let, její akcent byl něco mezi britským přízvukem a křečovitou mluvou absolventek dívčí školy.

Blaire už se chystala odpovědět, ale než stačila pronést jediné slovo, Georgina se obrátila zpátky k Harrisonovi. „Co kdybychom se posadili v jídelně?“

Tak ta rozhodně neztrácí čas a okamžitě si brousí pařáty, pomyslela si Blaire, ačkoli snad má Harrison dost rozumu a nehodlá se s ní pouštět do žádných milostných pletek. Když se Blaire ocitla v Selbyině domě poprvé, bylo to jednoho horkého červnového dne na konci osmé třídy. Kate tehdy trvala na tom, že tam s ní musí jít do bazénu.

Nikdy předtím neviděla u soukromého domu bazén olympijských rozměrů. Vypadal jako z nějakého dovolenkového resortu, lemova-ly ho palmy v květináčích, kolem zurčely vodopády, neunikla jí ani ohromná vířivka a čtyřpokojová chata, která byla vyzdobená daleko víc než Blairin dům v New Hampshiru. Blaire na sobě měla nové limetkově zelené zavazovací bikiny, které si zrovna koupila, a myslela si, že jí fantasticky sluší. Horké sluníčko působilo na odhalené kůži příjemně, a tak ponořila chodidlo do průzračně modré vody.

Poté, co větší část dopoledne strávily ve vodě, přinesla jim hospodyně oběd. Pořád ještě mokré se posadily k ohromnému skleněnému stolu, nechaly sluníčko, aby je vysušilo, a každá si vzala sendvič z plného tácu. Blaire se rozhodla pro chleba s pečeným masem a sýrem a zrovna se natahovala pro pár chipsů z mísy před sebou, když se rozezněl Georginin hlas.

„Děvčátka, nezapomeňte si vzít také zeleninu, nejezte jen brambůrky,“ zvolala, zatímco se kolem nich nesla – ohromně elegantní v námořnicky modrých jednodílných plavkách a sarongu.

Selby bez valného nadšení představila Georgině Blaire. Věnovala jí chladný úsměv a pak se na ni dlouze zahleděla s nakloněnou hlavou.

„Blaire, drahoušku. Nemyslíš, že ty plavky jsou drobátko odvážné? Někdy je pěkně ponechat něco i na představitosti.“

Blair upustila brambůrek, který dosud svírala mezi prsty, a s tváří zrudlou rozpaky zabodla pohled do země. Kate spadla čelist, ale nic neřekla. Pro změnu mlčela dokonce i Selby.

„No dobře, nechte si chutnat.“ S těmi slovy se Georgina obrátila a vrátila se zpátky dovnitř. Už tehdy to byla mrcha a Blaire by se vsadila, že se na tom nic nezměnilo.

Setrásla ze sebe nepříjemnou vzpomínku a vtom si všimla, že se do pokoje vrátil Simon.

Chvíli si ho zkoumavě prohlížela, teprve pak k němu zamířila. Pořád byl přemrštěně pohledný, stejně jako před patnácti lety, uvolněně se opíral o zárubeň dveří a do čela mu padal neposlušný pramen vlasů. Ženy mu nejspíš stále skáčou k nohám. Všimla si také, jak na něm vypadá všechno drazé, od černého obleku šitého na míru po italské kožené polobotky. Když si Kate poprvé přivedla

Simona domů na jarní prázdniny, svěřila se Blaire, že si u nich připadal nesvůj. Vyrosl ve skromných poměrech na marylandském východním pobřeží. Otec zemřel na infarkt, když bylo Simonovi dvanáct, což rodinu zničilo emočně i finančně. Matka se nikdy nevzpamatovala, a kdyby Simon nezískal stipendia, rozhodně by nemohl studovat na Yale. Jakmile si vzal Kate, konečně mohl matce trošku zpříjemnit život, který vyhasl krátce po Annabellině narození. Blaire neuniklo, že očividně zpříjemnil život i sobě.

Po boku mu stála mladá brunetka. Byla pohledná, ovšem Blairinu pozornost upoutalo především to, jak se na Simona dívala – se směsicí obdivu a očekávání. Così pronesla, dotkla se jeho paže a Simon se usmál. Řeč jejich těl naznačovala, že se dobře znají. Blaire uvažovala, jak moc dobře. Po chvíli to vypadalo, že Simon hovor ukončil, ačkoli jeho slova Blaire neslyšela. Zamířil ke Kate a mladá žena ho sledovala pohledem. Pak se otočila a odkráčela pryč, jenom se na dlouhou chvíli zastavila před mahagonovým příborníkem. Jakmile opustila místnost, vydala se Blaire na stejné místo, aby zjistila, co tam ženu tak zaujalo. Jednalo se o satební fotku Kate a Simona ve stříbrném rámečku, oba se na ní usmívali, jako by na světě neměli jedinou starost.

Zazvonil zvoneček a muž v livreji oznámil, že se bude podávat oběd. Simon stál sám na opačné straně pokoje, a tak se Blaire chopila příležitosti. Když se k němu blížila, úkosem ji sledoval.

„Ahoj, Simone. Je mi moc líto vaší ztráty,“ pronesla s veškerou upřímností, kterou dokázala dát najevo.

Ztuhl. „Jaké překvapení, že tady vidím zrovna *tebe*, Blaire.“

Vzedmul se v ní vztek, který pátil jako kyselina, začalo to v břiše a postupovalo až k hrdlu. Vzpomínka na to, co se stalo, když ho viděla naposledy, ji zasáhla silou přílivové vlny, ale dokázala ji potlačit. Musí zůstat klidná, vyrovnaná.

„Lilyina smrt je strašlivá tragédie,“ prohlásila. „Teď není čas na rozmíšky.“

V očích měl chladný pohled. „Je od tebe opravdu laskavé, že jsi přiběhla zpátky.“ Naklonil se blíž, položil jí dlaň na rameno způsobem, který by náhodnému pozorovateli připadal přátelský, a hněvivě zasyčel: „Ať tě ani nenapadne se mezi nás zase míchat.“

Ucukla, rozzuřená, že si dovoluje s ní takhle mluvit zrovna v tento den. Narovнала ramena a obdařila ho tím nejzářivějším spisovatelemským úsměvem. „Neměl by ses spíš zajímat o to, jak se tvá žena vyrovnává s vraždou své matky, než se strachovat o můj vztah k ní?“ Úsměv jí z tváře zmizel. „Ale neboj se, podruhé už stejnou chybu neudělám.“ Tentokrát si dám pozor, abys mezi *nás* nevstupoval ty, pomyslela si, zatímco odcházela.

Mířila ke koupelně v prvním patře, aby se před obědem trochu osvěžila, když její pozornost upoutalo něco venku. Přesunula se k oknu a viděla, jak ve stínu u příjezdové cesty postává muž v uniformě. Chvilí trvalo, než v něm poznala Georginina řidiče. Jakže se to jmenoval? Nějak na R... Randolph, to je ono. Rozvážel je vždycky, když byla se svozem dětí na řadě Georgina. Blaire byla trochu překvapená, že je ještě naživu. Už před lety jí připadal starý, ale při dnešním pohledu pochopila, že tehdy mu muselo být jen něco přes čtyřicet. Pak viděla, jak se k němu blíží Simon, třese mu rukou, sahá do kapsy kabátu a vytahuje z ní obálku. Randolph se nervózně rozhlédl, pak si ji s pokývnutím vzal a nasedl do auta.

Simon už se vracel k hlavnímu vchodu, a tak Blaire rychle zapadla do šatny, aby si jí nevšiml. Nedokázala si představit, co by tak mohl mít Simon společného s Georgininým řidičem, byla však odhodlaná to zjistit.

„Vrah byl dnes na hřbitově, možná dokonce u nás v domě.“ Kate se zlomil hlas, když předávala telefon detektivu Franku Andersonovi z baltimorského policejního oddělení. Jeho přítomnost ji uklidňovala, vystupoval sebejistě a přesvědčivě. Znovu ji udivilo, jaký pocit bezpečí čerpá z jeho zjevné fyzické síly.

Usadil se v obývacím pokoji proti Kate a Simonovi a zamračeně si přečetl vzkaz. „Nedělejme předčasné závěry. Může to být cvok, který si o smrti vaší matky a jejím pohřbu přečetl v tisku – byla tam spousta novinářů.“

Simon udiveně otevřel ústa: „Co by to muselo být za šílence?“

„Ale tohle je můj soukromý mobil,“ namítla Kate. „Jak by se cizí člověk dostal k číslu?“

„V téhle době je to naneštěstí snadné. Lidé mohou využít služeb mnoha třetích společností. Na hřbitově bylo navíc několik stovek osob. Zнала jste je všechny?“

Zavrtěla hlavou. „Ne. Uvažovali jsme o soukromém obřadu, ale matka byla s místní komunitou tak propojená, že by si jistě přála, aby byl obřad otevřený každému, kdo jí chce vzdát úctu.“

Detektiv si během rozhovoru dělal poznámky. „Obyčejně bychom usoudili, že je to nějaký cvok, ale jelikož se jedná o nevyřešenou vraždu, budeme to brát vážně. S vaším svolením bychom požádali o zabudování odposlouchávacího zařízení. Rád bych ho napojil na vaši pevnou linku i počítače. Pokud byste dostala další výhrůžky, mohli bychom je zachytit okamžitě, navíc bychom vystopovali IP adresu.“

„Jistě,“ souhlasila Kate.

„Mám s sebou vybavení, které dokáže vytvořit zrcadlový obraz vašeho mobilu. Jakmile spolu domluvíme, použiju ho, a uvidíme, jestli se nám podaří vystopovat tu zprávu a zjistit, kdo ji poslal. Ať už se stane cokoli, nereagujte, kdyby vám znovu napsal. Pokud je to cvok, čeká přesně na tohle.“ S účastí se na Kate podíval. „Je mi moc líto, že se ke všemu ostatnímu musíte vypořádat ještě s tímhle.“

Zatímco manžel vyprovázel Andersona ke dveřím, Kate cítila jen drobnou úlevu. Vzpomněla si, že naposledy dostala děsivou zprávu po telefonu v tu hroznou noc, kdy Harrison našel Lily. Uviděla na displeji otcovo číslo, a když hovor přijala, ozval se jeho pološilený hlas.

„Kate, je pryč. Ona je pryč, Kate,“ vzlykal.

„Tati, o čem to mluvíš?“ Tělo jí sevřela panika.

„Někdo se k nám vloupal. Zabili ji. Ach můj bože, to nemůže být pravda. Tohle se nemohlo stát.“

Kate stěží dokázala přes poryvy pláče porozumět jeho slovům. „Kdo se k vám vloupal? Máma? Máma je mrtvá?“

„Krev. Všude krev.“

„Co se stalo? Zavolal jsi sanitku?“ zeptala se ho vysokým hlasem, hrozilo, že ji zachvátí hysterie.

„Co budu dělat, Katie? Co se mnou jen bude?“

„Tati, poslouchej mě. Zavolal jsi záchranku?“ Na druhé straně se ozývaly jenom zajíkávé vzlyky.

Skočila do auta a jako v mlze urazila patnáct mil k domu svých rodičů, cestou ještě poslala zprávu Simonovi, aby tam za ní co nejrychleji přijel. Už z dálky viděla červené a modré blikající majáčky. Když se přiblížila k domu, zastavil její auto policejní zátaras. Jakmile vystoupila, zaznamenala, že za ní brzdí Simonovo porsche. Dveřmi domu procházeli sem a tam záchranáři, policisté a vyšetřovatelé. Katina panika narůstala, vyběhla z auta a protlačila se davem, ale v další cestě jí zabránil policejní důstojník se založenými pažemi, široce rozkročenýma nohama a zuřivým výrazem ve tváři. „Je mi líto, madam. Tohle je místo činu.“

„Jsem její dcera,“ pronesla a snažila se protlačit kolem něj, zatímco k ní spěchal Simon. „Prosím.“

Policista zavrtěl hlavou a napřáhl k ní paži. „Někdo si s vámi promluví. Je mi líto, ale musím vás požádat, abyste ustoupila.“

Pak tam jen vyděšeně stáli a přihlíželi, zatímco se na místě střídali vyšetřovatelé s foťáky, taškami a bednami, natahovali žlutou policejní pásku a odmítali se byť jen podívat jejich směrem. Netrvalo dlouho a dorazilo televizní zpravodajství, kamery zaostřily na udýchané reportéry, kteří s mikrofony v rukou omílali každý ohavný detail, jaký se jim podařilo zjistit. Když Kate slyšela, jak říkají, že oběti někdo rozdrtil lebku, nejradyji by si přitiskla dlaně na uši.

Nakonec zahlédla, že z domu vyvádějí jejího otce. Bez rozmyslu k němu vyrazila. Než však stačila udělat víc než pár kroků, sevřely ji silné paže a nedovolily jí pokračovat.

„Pusťte mě,“ ječela a bojovala s policistou, který ji držel. Po tváři jí stékaly slzy, a když policejní auto odjelo, plakala: „Kam ho vezou? Ztraceně, pusťte mě. Kde je moje matka? Musím vidět svou matku.“

Policista uvolnil sevření, ale dál se tvářil neoblomně. „Je mi líto, madam. Nemůžu vás pustit dovnitř.“

„Otec by měl být s ní,“ plakala Kate. Simon se postavil vedle ní, a tak se zhluboka nadechla a pokoušela se uklidnit. Přestože na něj měla stále vztek, jeho přítomnosti jí přinášela útěchu.

„Kam ho odvezli? Doktora Michaelse, otce mé ženy – kam ho odvezli?“ zeptal se Simon a ochrannitelsky Kate objal kolem ramen.

„Na stanici k výsledku.“

„K výsledku?“ zeptala se Kate.

Přišla k ní žena v uniformě. „Vy jste dcera Lily Michaelsové?“

„Ano. Doktorka Kate Englishová.“

„Obávám se, že vaše matka zemřela. Je mi velmi líto vaší ztráty.“ Policistka se na okamžik odmlčela. „Budeme potřebovat, abyste přijela na stanici a odpověděla na pár otázek.“

Je mi líto vaší ztráty? Jak formální. Možná až úlisné. Vnímají ji rodiny pacientů také takhle, když jim tlumočí špatné zprávy? Vy-dala se za policistkou, ale dokázala myslet jen na to, jak její matka teď někde leží mrtvá, vyšetřovatelé ji fotí a ohledávají, prohlížejí ji soudní lékaři a nakonec ji odvázejí na pitevnu. Na medicíně viděla hezkých pár pitev a nebylo to nic pěkného.